

odale beslissingen. On-
te heeft eenzelfde be-
1141 zielen.

GEWENSCHT

Chr. Geref. Kerk in
1945, nam met alge-
structies van den Ker-
an-
missie, om te bestu-
ze houding behoort te
vrijgemaakt volgen

Part. Synode van he-
nemen, om te bestu-
ze houding behoort te
vrijgemaakt volgen

teer een Kerkeraad in
gehad heeft met de
rijgemaakt volgens ar-
zoo volledig mogelijk
classis benoemde con-

e Delfshaven.

ons bekende abonné's
bezorgd. Dit betee-
r onze abonné's.
ijk werk verricht om
is bezorgd te krijgen.
rvoor dank, maar we
t werken. Besteed den
ngen van abonné's.

zoeken naar de nrs.
te kregen echter ook
en we reeds pakken
Bij onderzoek bleek
soms pas na ruim
nu weten wij niet,
it zijn. Daarom moet
ehen nrs. niet vol-
zenden, ongeacht of
it: op een briefkaart
ge andere medede-
de ontbrekende nrs.
aag is naar deze nrs.
zullen wij ter zijner
weging nemen. Maar
Men oefene dus ge-

d aan hen, die nog
ben, ons deze spoe-
n elk ex. gebruiken
naar aanleiding van
rentsgeld f 4.— per
l j.l. dus loopende
losse verkoop wordt
etale per postwissel
Dom, Utrecht.

d

Weekblad

- Utrecht - Tel. 20646

JUFFROUW

zoo spoedig mogelijk
en banket- of kru-
het vak bekend en
rn, N.H. of G.G.
n salaris Bur. v.d. Bl.

schijnen:

richt omtrent de ge-
le Gereformeerde
land van 1936 tot op
tel:

FLICT IN DE
ERDE KERKEN

± 120 pag. druks (in-
te bestellen bij den
esboekstraat 109 te
Bestellingen worden
erd na betaling per
eerdere kwantiteiten
end.

Ederveen (Geld.)

EGENHEIDSGEDICHT
er regel.

NRIJS

Geref. Lagere School
rijs vraagt zoo moge-
en ONDERWIJZERES
d der (vrijgemaakte)
Diploma Schoolraad
aan den Secretaris
ogelaarstr. 24, Berkel.

DE REFORMATIE

WE. KWAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEULD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr K. Schilder Het nadrukken van den inhoud van dit blad is verboden overeenkomstig de Wet op het Auteursrecht

Alle stukken bestemd voor de Redactie zende men aan: Prof. Dr K. SCHILDER, Vloedijk 14, Kampen. Administratieadres: Drukkerij Kemink en Zoon, Over den Dom, Utrecht, Telefoon 11989.

Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE N.V., Goes
Telef. No. 2424 — Postrekening No. 36000

Abonnement: f 4.— per half jaar bij vooruitbetaling.
Voor het Buitenland en Ned. Indië f 10.— per jaar.
Advertentiën: 40 ct. p. regel. Losse nummers 20 ct.

INHOUD: Hoofdartikel: Woordgezag of Wetenschapsdwang VII, slot — Uit de Schrift: Apostolisch vloekproza — Kerkelijk leven: Van gesloten deuren en sleutelmacht; Eigen Professoren uitwerpen; maar voor en met niet-geloovige Professoren bidden; Een Synod lid onder de „scheurmakers“; „Gewenschte vertroosting“ — Uit het politieke en sociale leven: Politieke bezinning — Brieven aan een jongeren tijdgenoot — Kerknieuws.

HOOFDARTIKEL

WOORDGEZAG of WETENSCHAPSDWANG

VII.

(Slot).

HET CONCRETE SPREKEN VAN DE SCHRIFT WEGGEREDENEERD.

Ds Luiks is nu wel gedwongen, met dit schema uitwendige-inwendige heiligheid te naderen tot de verschillende teksten die over deze zaken spreken. En dan kan het niet anders, of dan komt hij in botsing met het concrete spreken van de Schrift. Zoo met Hebr. 10:29, waar de schrijver van den Hebreënbrieff heel duidelijk spreekt van de verbondswraak in het Nieuwe Testament. Immers, zegt hij daar: Hoeveel te zwaarder straf meent gij zal hij waardig geacht worden, die den Zoon van God verdreden heeft, en het bloed des testaments onrein geacht heeft, waardoor hij geheiligd was, en den Geest der genade smaadheden heeft aangedaan.

Ds Luiks moet nu wel beweren, dat hier een uitwendige heiliging bedoeld wordt. Maar dat hier wel degelijk sprake is van ook inwendig geschonken genadegaven die toch versmaad en verworpen worden, blijkt b.v. uit de uitlegging die Prof. Grosheide in zijn Kommentaar geeft. Deze schrijft rustig, dat hier sprake is van een genade, „die door den Geest wordt geschonken en die in hubris wordt versmaad“. En even eerder: „De Geest is het, Die de genade werkt in de harten, waartegen ingaan, die moedwillig zondigen“. Pag. 298. Alleen een uitwendige heiliging? En die genade in de harten dan?

Met 2 Petr. 2:1 wordt al evenzoo gehandeld. Daar staat geschreven van dwaalleeraars, die den Heere, die hen gekocht heeft verloochenen, dat zij een haastig verderf over zich brengen. Lees U nu eens, wat Ds Luiks daarover schrijft. „De gemeente als geheel is gekocht... en als zoodanig haar leden, DUS OOK DEZE DWAALLEERAARS. Maar persoonlijk waren zij niet gekocht“ (Kapitaalzetting van mij). Waren zij nu gekocht, ja of neen? Ja, zegt Ds Luiks in den eersten zin; neen, zegt hij in den tweeden.

Prof. Greijdanus zegt van deze lieden: „Ze hadden leden van 's Heeren gemeente mogen worden, deel van Zijn verlore volk mogen heeten, Hem als hunnen Heere mogen leeren aannemen en belijden, om door Zijn heil zich verkwikt te voelen. Desniettemin verwierpen zij Hem daarna door hun leven in de zonde, en verdraaiing der genadeleer. Dan was hun hart nooit wezenlijk vernieuwd geweest“. Kommentaar, pag. 289. En toch alleen een uitwendige heiliging? Terwijl zij zich „door Zijn heil verkwikt“ gevoelden. Een uitwendige verkwik-

king?

Verder meent Ds Luiks te moeten onderscheiden tusschen verbondskinderen en schapen van Christus' kudde. Nu is hij hier, dunkt ons, op een heel gevaarlijk pad. Wie b.v. Jeremia 23 en Ezechiël 34 leest, zal onmiddellijk zien, dat daar de kudde juist wel het verbondsvolk is, en de schapen de verbondskinderen. En zoo is het ook in Joh. 10. Zeker, de schapen hooren Christus' stem. Maar schapen hier gelijk te stellen aan uitverkorenen of wedergeborenen, — dat strijdt met het concrete spreken van de Schrift. Zoo zegt Dr C. Bouma in zijn „Korte Verklaring“ op Johannes, dat de schapen die door de dieven gestolen en geslacht worden, beelden zijn van de zielen, die door hun valsche leidlieden in het eeuwig verderf gestort worden. Pag. 140. Als Ds Luiks zegt, dat de „Zijnen“, die Hem verworpen hebben (Joh. 1:11), wel verbondskinderen waren, maar geen schapen van Zijn kudde, want die hooren Zijn stem (Joh. 10:27), dan wordt hier wel een heel vreemde onderscheiding ingedragen in het concrete spreken van de Schrift. Wel verbondskinderen, maar geen schapen van Zijn kudde! Dat zou dan parallel loopen met de onderscheiding: „wel in het verbond-naar-zijn-uitwendige-zijde, maar niet verkoren“. Dat dit de bedoeling van het spreken van Jezus in Johannes 10 zou zijn, lijkt ons wel heel onwaarschijnlijk. Want de „schapen“, waar Hij daar van spreekt, is wel degelijk ook de Israëlitische bondsgemeente. Zoo zegt J. van Andel op zijn Kommentaar op Johannes: „De schaapskooi stelt de gemeente Israëls voor“ (Pag. 208), en gezien in het licht van de boven geciteerde plaatsen uit de profeten, is het wel duidelijk, dat Christus zich hier aansluit bij het profetische spreken van het Oude Testament, dat Israël telkens weer ziet als de kudde, de schapen van den grooten Herder. Of ook Zach. 11. Zij waren wel degelijk schapen, maar ze zijn nu door hun valsche leidlieden verleid. Die Christus' stem hooren, dat zijn die verbondskinderen, die zich van het valsche juk der Farizeeuschs leidlieden hebben vrijgemaakt, en die, vermoeid en belast als ze onder dat juk waren, hun toevlucht tot Christus gezocht hebben. Maar te zeggen: „wel verbondskinderen maar geen schapen“, is dwaasheid, en spreekt tegen het concrete spreken van de Schrift in, die juist wel wil weten van schapen, die door de dieven en moordenaars worden omgebracht.

Maar Hebreë 6:4—8 dan?

Daar wordt gesproken van hen in de gemeente, die eens verlicht zijn geweest en de hemelsche gaven gesmaakt hebben, en den Heiligen Geest zijn deelachtig geworden, en het goede Woord Gods, en de krachten der toekomstige eeuw gesmaakt hebben, en toch afvallig worden. Van dezen wordt gezegd, dat het onmogelijk is, dat zij wederom tot bekeering komen. En de schrijver concludeert hieruit, dat zij wel een heiliging in uitwendigen zin gehad hebben, maar niet de inwendige heiliging. Hoe slecht dit schema uitwendig-inwendig past op het concrete spreken van de Schrift, wordt wel duidelijk, als we alleen maar deze teksten eens even nader bezien: was het verlicht geweest zijn louter uitwendig? En het smaken van het goede Woord Gods, en van de krachten van de toekomstige eeuw? Of het smaken van de hemelsche gaven? Was dat alles louter uitwendig? Of geschiedde dat ook in-

wendig? Kan ik iets „uitwendig“ smaken? En is er een „uitwendig“ deelachtig zijn van den H. Geest?

Dat deze menschen den H. Geest niet zaligmakend hadden ontvangen, dat zijn wij allen met elkander eens. Maar moet dat nu „uitwendig“ heeten, en het zaligmakende werk van den H. Geest inwendig heeten? Prof. Grosheide zegt in zijn Kommentaar op dezen tekst, dat het hier vooral gaat over de verlichting des verstands door den H. Geest, die ook bij ongeloovigen kan voorkomen. Is dit een „uitwendige“ verlichting des verstands, waar tegenover dan een „inwendige“ verlichting zou staan? Laten wij toch aan de H. Schrift niet zulks schemata opdringen. Heel de onderscheiding: inwendig-uitwendig, is afkomstig uit een valsche heidensche filosofie, waarin het „inwendige“ hooger staat dan het „uitwendige“, maar dat de Schrift niet kent.

Tweeërlei doop?

Neen, zegt Ds Luiks, maar wel tweeërlei betekenis van den doop. Want „aan de uitverkorenen brengt hij de gave der genade: hij versterkt het geloof“. De doop brengt de gave der genade! Dit klinkt wel heel erg roomsch! Denk U in, een sacrament, dat de gave der genade brengt! Aan de niet-uitverkorenen echter slechts het aanbod der genade. Is dit geen tweeërlei doop? Een doop die den een iets anders „brengt“ dan den ander? Aan den een een aanbod, aan den ander een gave?

Waar blijft hier het woord van den Catechismus, dat de sacramenten tekenen en zegelen zijn, door God ingesteld, opdat Hij DOOR HET GEBRUIK DAARVAN ons de BELOFTE DES EVANGELIES des te beter te verstaan geve en verzegele?

De Catechismus zou eigenlijk op het synodale standpunt wel ingrijpend gewijzigd moeten worden. B.v. zoo: Wat zijn sacramenten? Sacramenten zijn tekenen en zegelen, door God ingezet, opdat Hij aan de uitverkorenen de genade brenge; den niet-uitverkorenen brengt God slechts een algemeen aanbod, gelijk aan dat, hetwelk komt tot Turken en heidenen. Daar zou dan ongetwijfeld deze vraag aan toegevoegd moeten worden: Hoe weet gij of gij de gave der genade, dan wel het algemeen aanbod door het sacrament hebt ontvangen? Antwoord: Dan dien ik eerst te weten of ik een uitverkorene ben.

Waar blijft hier de BELOFTE DES EVANGELIES? Ds Luiks zal zeggen: er wordt tweeërlei belofte verzegeld: een onvoorwaardelijke, en dat is dan de gave der genade; en een voorwaardelijke: dat is het aanbod der genade. Maar waar spreekt de Catechismus daarvan? Die kent slechts een BELOFTE des Evangelies. Die belofte wordt aan uitverkorenen en niet uitverkorenen betekend en verzegeld. Beiden gaan onder de ééne Woordpoort door, beiden komen bij het ééne doopvont. Beide ontvangen den éénen Doop. Het zou strijden met de waarachtigheid Gods, dat Hij in het ééne verzegelde verbondswoord aan den één meer liet verzegelen dan aan den ander. Of, strikter gezegd: aan den één iets anders zou laten verzegelen dan aan den ander. Wat blijft dan over van het waarachtig Woord Gods?

Zeker, er valt te onderscheiden bij het sacrament. Maar niet in wat GOD DOET of SPREEKT maar in de reactie van den MENSCH TEGENOVER DAT SPREKEN GODS. Calvijn heeft hier scherp onderscheiden tusschen aanbieden